Knjižnica
sp
MLADIKA 1973/74
373.5(497.4 Ljubljana)
000004441,1/2
COBISS ©
GIMNAZIJA LEDINA

MLADIKE

MAREC 1974

1 - 2 št.

Cena: 2,50 din

M L A D I K A

Glasilo dijakov Gimnazije pedagoške smeri

UREDNIŠKI ODBOR:

Štok Jelka
Erjavec Pavla
Perčič Marija
Šubelj Bogo
Sagadin Janez

043821
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

Dragi bralci!

Prva številka "MLADIKE" je pred vami. Res! Dolgo ste čakali nanjo. Predolgo! Zato smo krivi mi v uredništvu in vi, ki nas niste oskrbeli s prispevki. Nikakor nismo mogli zbrati dovolj člankov. No, ko smo končno rešili problem prispevkov, smo oddali gradivo tipkarici, ki je vse prepisala na matrice. Te so romale v tiskarno Delavske univerze Boris Kidrič. Tik pred izidom glasila pa so nas v uredništvu člani MA opozorili na dva prispevka, ki nikakor nista sodila v našo "MLADIKO". Oba sta bila namreč napisana na versko vsebino. Po posvetu s tov. ravnateljico in MA smo se odločili, da "MLADIKA" s tako vsebino ne bo izšla. Oba prispevka smo nadomestili z drugimi, nekaj še dodali in "MLADIKA" je pred vami.

Vem, da je med vami marsikdo, ki ima smisel za pisanje. Zato upam, da se boste sedaj bolj potrudili in napolnili skrinjico v spodnji avli. Pišite, kar hočete. Vse kvalitetne prispevke bomo objavili. Naj vas spomnim, da "MLADIKA" ni več izključno literarno glasilo. Naj bo odraz naše kulture in življenja mladih na GPS! Sodelujmo vsi in kvaliteta se bo dvignila, časopis pa bo izhajal pogosteje. Če boste poslali dovolj prispevkov, lahko že v kratkem pričakujete novo številko. Pišite nam, če vam je vsebina všeč! Pišite, kaj vam ne ugaja! Glasilo bomo skušali čimbolj popestriti. Upoštevali pa bomo predvsem vaše predloge.

Prispevke oddajte v skrinjico, ki je pritrjena na oglasni deski v spodnji avli. Poskrbite, da ne bo polna praznine, ampak kvalitetnih prispevkov.

Urednica

Razočaranje

Dež je polzel po šipah avtomobila, Frenku je pomenil glasbo. Leno se je premetaval po sedežu in nestrpno pogledoval na uro. "Prekleto! Že pet minut je zamudila!" je klel. Medtem pa je k parkiranemu "majorju" zavila Jana. Frenk je odprl vrata, ona pa je namesto v avto stopila v lužo, kamor je še segalo prvo kolo. "Zdravo!" ga je pozdravila, on pa je le smeje pokimal. Na pridigo, ki jo je sestavil malo prej, je pozabil. Saj ni bilo vredno!

"Kako si se imela ta dva dneva?" jo je vprašal in jo prijel za roko. "Krasno! V soboto, ko je bilo še lepo vreme, sem šla s sošolci in sošolkami na Bled. Veš, veslali smo!" je začela pripovedovati. Frenk jo je odsotno poslušal in jo od časa do časa avtomatično poljubil na uho. Ko je prekinila, sta se objela kot ponavadi in poljub je začasno zbrisal vse spomine.

Dež je prenehal. Mimo avtomobila se je premaknila senca in čofotala v velikih lužah in blatu. Frenk se je ozrl skozi okno in opazil simpatično rjavolasko, ki je gotovo videla ves prizor. Skozi na pol odprto okno jo je poklical: "Kdaj si prosta? Bi se midva zmenila?!" je začel in zavijal rjave oči. Veselo sta se pomenkovala, potem pa jo je potegnil k sebi in jo poljubil. Da ne bi pozabila na zmenek! Malce presenečena je nato odšla.

Jani je postalo slabo. Ko bi mogla, bi že prej odšla, vendar je noge niso hotele ubogati. Pri ponovnem poskusu, da bi vstala, jo je Frenk smehljaje vprašal: "Bo šlo?" ter ji še bolj odprl vrata. Brez besed je izginila za vogalom.

Le s težavo je premikala noge. Po glavi so se ji brez reda podile čudne misli. Doma se je zavedela, da je Frenka izgubila. Zajokala je. Pa ne zaradi žalosti, od odpora, ki ga je čutila v prsih. Dopovedovala si je, da ga mora pozabiti. Toda Frenk je bil nekaj posebnega, bil je play-boy, ki se z dekleti ni pogovarjal o resnih stvareh. In to je bilo Jani všeč. Spoznala je, da jo je imel Frenk za lutko, da med njima nikoli ni bilo globljih čustev. Toda spoznanje je bilo prepozno. Sedaj je bila ogorčena, saj je vendar mislila, da ga ljubi.

Po nekaj dneh sta se srečala in želel se ji je opravičiti. Ni ga poslušala in tudi rekla ni ničesar. Preden se je obrnila proč, je dejala:"Nima smisla, da se pretvarjaš! Hinavec si bil, si in boš! Tudi če ti oprostim, boš vedno večja baraba." Tem besedam še sama ni popolnoma verjela, a sprejeti opravičilo, bi pomenilo, še enkrat se ponižati. Tega pa Jana ni hotela in tudi ni mogla.

Brigita

Jablanov cvet I

Starka upre svoj pogled v jablanov cvet -
solza se ji v očeh iskri -
razočaral jo je tisti svet,
ki o njem je sanjala pred leti.
Zdaj ima že mnogo let,
okusila je že vse bridkosti
ki jih opeval ni poet.

Lahni večer je potegnil
in nežni cvet se je osul
kot mladost, ki mine
in se nikdar več ne vrne.

Marija

Jablanov cvet II

Deklica zazre se v jablanov cvet
in srce ji vzdrhti.
Sanja, da stopa v svet,
v katerem ni bridkosti.
Zato želi si že nekaj let
ta lepi svet mladosti,
ki ga opeval slavni je poet.

Marija

Vožnja

Zbudili smo se šele ob devetih. Seveda, teta je zvečer pozabila naviti budilko. Sedaj je v spalni srajci letala po hiši in stokala, da bo zamudila "avtošolo". Končno se je ustavila v kopalnici, odprla vse pipe in v naglici potegnila z glavnikom po mastnih laseh. Stric, ki je zamudil službo, je brž zavrtel šefovo telefonsko številko in javil, da je dobil nepričakovan obisk iz Amerike in res ne more priti. Tudi jaz sem zamudila edini avtobus, ki pelje v našo vas.

Teta je končno odvihrala skozi vrata, midva z bratrancem pa sva pripravljala zajtrk. Delali smo načrte, kako naj preživimo ta dan. Stric je predlagal, da bi šli na Dolenjsko k stari mami. Midva se seveda nisva strinjala in še preden smo končali debato, se je teta jezna vrnila domov. "Zamenjali so mi inštruktorja!" je bruhnila iz nje. Za inštruktorja je dobila mladega fanta in nisem razumela, zakaj je razočarana.

Bratranec je vztrajal, da bi se šli z novim "fičkom" malo vozit. Vozilo je bilo novo in še vedno v garanciji in zato ne bi bilo nič hudega, če bi pokvarili zavore, prestave ali kaj drugega. Jaz sem mu seveda pomagala pri prepričevanju "starcev".

Najprej je vozila teta. "Ludvik, kaj pa sedaj?" je v strahu spraševala moža in pritiskala na "gas", da je mašina tulila kot nora, avto pa se pri zeleni luči ni hotel premakniti. Bratranec se je na ves glas smejal in jaz sem se mu seveda pridružila. Navsezadnje je tudi strica minila dobra volja in na robu obupa je dejal: "Poglej, tisti "kifeljc" tam te samo gleda in se smeji. Dobro si jo odnesla. Če bi bil jaz na njegovem mestu, bi te kaznoval zaradi zaustavljanja prometa!" To je bilo za prenapete tetine živce preveč in na prvem primernem parkirnem prostoru je sedla na zadnji sedež, jaz pa sem jo zamenjala. Pred mesecem sem vozila Renault 8 in občutki so bili povsem drugačni. Res je tudi pri meni vse škrtalo in škripalo, tudi brez tuljenja "mašine" ni šlo. Toda pri semaforjih sem vedno pravočasno izpeljala, tudi prestavljala sem brez premetavanja po sedežih. Zato me je doletela čast, da sem vozila tudi domov, in sicer po "ruskem asfaltu". Pred gostilno je stala skupina kolegov, hotela sem jih pozdraviti z lučmi, a na žalost jih nisem našla. Malo sem zmanjšala že tako majhno hitrost in v času, ki sem ga tako pridobila, sem se spomnila boljše rešitve. Zatrobila sem. Hupa mi je prišla prav tudi, ko sem na cesti pred seboj zagledala otroke. Namesto da bi pritisnila na zavoro, sem na hupo in samo hitrim refleksom otrok in njihovi gibčnosti se imam zahvaliti, da nisem koga povozila. Nevarnost je minila in zmagoslavno sem pogledala strica, ki si je živčno grizel ustnice. Opazila sem, da ga je polival pot. Hm, le zakaj.
Torej, moja druga vožnja je uspela. Bolje kot prva! Malenkost, da bi skoraj parkirala na sosedovem gnojišču, ni pokvarila mojega zmagoslavja. Bi se pa malo skopali in okrasili svetlega fička s sodobnimi nalepkami.

Brigita

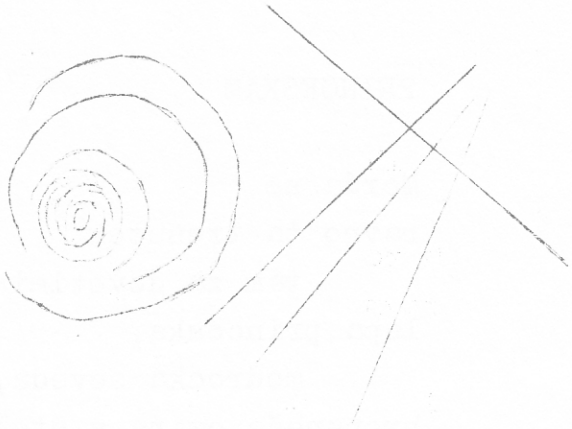

TEBI

Začetek začetka je dan,
ko imela si up.
Začetek, ko bil sem vesel!
Vem, ne bi smel,
in oprosti, ker se začel

Živc

...

Izgubljena iluzija

Krvavo rdeči madeži
na sivi belini.
Začuden izraz na licu,
ki ga je zadelo bistvo resnice.
Konec.
Trenutek brezmejnosti, veličasten preblisk!
Srebrna bela tema,
tiha, umirjena tema,
brez krikov, gibanja, svetlobe ...

Jack

OKSIMORON

Učili smo se: ta in
... ta in
ta pa tudi
tisti pesnik,
je silno trpel zaradi neuslišane ljubezni. No, ja!
Obstajata dve možnosti:
ali okoli mene ni pesnikov,
ali pa so vsi pesniki degenerirali.

PRINCESKAM

Morda se
ravno ta trenutek
tam za devetimi kavarnami,
lepa princeska,
modrooka seveda,
hrepeneče ozira s stolpa.
da bi videla princa,
z belim porschejem,
ki bo prišel ponjo...
Ah, princeska!
Če nočeš doživeti razočaranja,
se odpelji s fičkom!
Kajti princev ni več,
belih porschejev
pa izredno malo...

PUNČKA

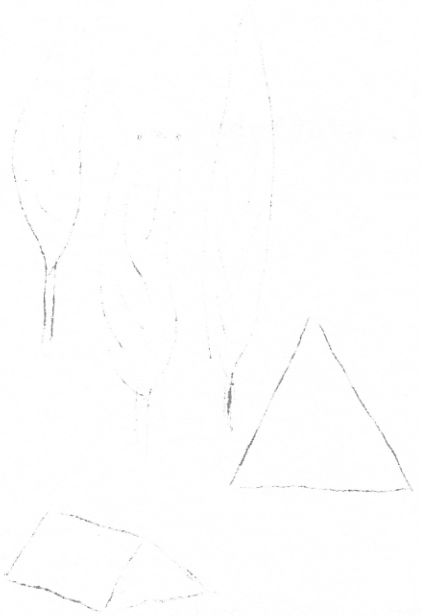

Rekel si mi punčka,
pa sem hotela dokazati,
da to ni resnica.
In ko je prišel čas,
da bi dokazala
sem šele spoznala!
Imel si prav,
ko si mi punčka dejal!
In za mano nisi žaloval...

Zvona

KAJ JE LJUBEZEN?

Kaj je to - ljubezen?
puščica, ki leta po zraku?
puščica, ki te zadene,
ko se sprehajaš po parku?
Amor z bazooko?
Čustvo? Papir? Kruh?
Ne!
Pa kaj, vraga, je ljubezen?
Glje jo - ljubezen!
Leta med drevesi,
pleše po travnikih,
smeje se iz rož!
Hop, Cefizelj, pa te imam!
Ali te res imam,
ti neugnana,
nedefinirana "neznanka"?

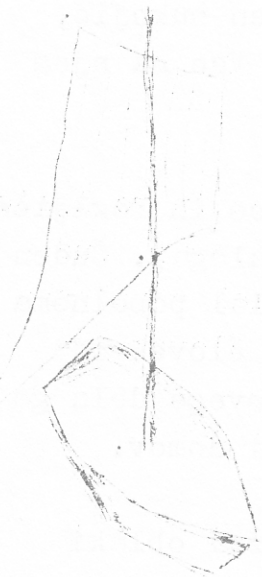

ODŠEL SI

Zakaj si me zapustil,
ko sem te goreče ljubila?
Kot veter je prišla in te
vzela iz mojega objema.
Odšel si z njo,
ne da bi mislil na to,
da bo meni hudo.

Zvona

Rada bi, da bi bilo drugače

Živimo v svetu napredka in civilizacije. Vsaj tako pravimo. Naše življenje napolnjujejo dobrine vseh vrst: avtomati, računalniki, v tovarni pripravljena hrana. Vsak dan poslušamo reklame, ki venomer pripovedujejo eno in isto.

Materialnost, materialnost, material.

Je res pravilno, da kar naprej nekam hitimo, in da nimamo časa niti toliko, da bi nekoliko postali in pretehtali, kam vodi to naše brezglavo drvenje?

Opisala bom človeka. Takega iz naše vsakdanjosti. Takega z lično opremljenim stanovanjem, z avtom, morda počitniško hišico na morju. Opisala bom človeka, ki živi brez pravega smisla, ker je žrtev vsakodnevnih reklam, žrtev civiliziranega sveta.

Pozujmo z njim po ulicah 2o. stoletja. Kaj opazimo? Kaj opazi naš človek? Ne, sem za to, da najprej opazujemo njega! Lepo je oblečen. Ga vidite? Široke hlače, čeden suknjič, elegantno pristriženi lasje, urejena bradica. Vse na njem je tako popolno, brezhibno.

Možak stopi najprej v kavarno. Naroči si kavico in rogljiček. Tak čedno zapečen rogljiček. Pogoltne velik zalogaj. Čuden je pri tem svojem opravilu. Kakor da bi to delal popolnoma avtomatično, brez sence zavesti. Potem se naš človek odpravi na svoje delovno mesto. Enoličnost njegovega dela ga utruja. Spet kavica, časopis. Ura je dve. Hiti domov.

V poslednjih žarkih sonca se koplje mesto, nežni oblaki preplavljajo temnomodro nebo, v zraku je vonj po jeseni. Toda ON vsega tega ne opazi. Njegove oči so oči robota, neobčutljive za vse okrog sebe. Stopa po mestnem tlaku.

Še krepkeje stiska k sebi svojo črno torbo, kakor da je vse njegovo življenje, ves njegov smisel. Kako ubog in smešen je v tem položaju. Tako nebogljen kakor slepec, ko prečka ulico. V njegovih mislih kljuva: kariera, kariera. Ves je preplavljen s stremuštvom, ki žene njegovo sicer neokretno telo v zavidljive višine. Položaj.

V grmu čivkajo vrabci. Kakor da bi se posmehovali. In lahko je zima, lahko poletje, ta robot bo hodil s skrbno preračunanimi koraki vsak dan iz svojega delovnega mesta do doma. Ena, dve, ena, dve. Mehanični robot 2o. stoletja.

Doma je. Stanovanje je lično, svetlo. Ne, sploh nima problema z vlago. In stene so preleplјene s tako čudovitimi tapetami. Televizija. Njegova edina ljubezen. Vključi. Oh, ne, spet motnje. Spat gre. Ne zna se zabavati. In kadar zmanjka električnega toka, se ubožček zbega, kakor da bi stal pred največjim problemom. Plamen sveče ga moti, smrdi. Spet psovke, kričanje, zmerjanje.

V nedeljo gredo na izlet. On, ona in mala dva. On zapelje avto iz garaže. Družinica se udobno namesti in že hitijo po štiripasovni cesti. O, kako prijetno. Toda, ko so tam, sredi gora, rosne trave, nihajočih bilk, sredi valov jutranjega zraka... "Le zakaj ni tu nobene klopi" sikne on med zobmi. Da, on. Tisti čedni možak! In ona: "Zakaj ni tu hotela?" Le otroka se brezskrbno podita, si mažeta čisti obleki, še včeraj oprani v pralnem stroju Gorenje z učinkovitim praškom Mixal. Takim z encimi. "Ah, saj nič ne razumeta!" zaključita ona in on.

In ko zvečer vsi pospijo, trudni od doživetij nekoliko manj enoličnega dne, takrat ne znajo ceniti nočne tišine, sija meseca, ptičjega speva. Nočna simfonija jim zveni neubrano. "Zapri vendar okna, dragi!"

Vem, rekli boste, da pretiravam. Rekli boste, da stvari na-

pihujem. Morda res. Toda s tem bi le rada dokazala, da človek iz našega sveta, tisti z lepo obleko in počitniško hišico ter visokim standardom, nima več časa zase, za lepoto, razumevanje.

Žal mi je, ker vem, da se marsikdo ne zna sprostiti ob lepoti narave, da ne zna ceniti preprostih stvari. Žal mi je, ker vem, da potrošniška družba kar naprej uničuje čudovito stvaritev narave - človeka. Ker zavaja njegovo naravno nagnjenje k lepemu in preprostemu. Opisovala sem človeka brez cilja. Človeka, ki živi samo za danes, ki hočem priti nekam v višave. Kako žal mi je, da se hoče zadovoljiti le z materialnimi dobrinami.

Nekoč, v to sem prepričana, bo morala civilizirana žival spoznati, da se mora vrniti nazaj. Da ne more več živeti v svetu, kakršen je ta. Ta vek je prelomnica. To vem zagotovo. Ta vek je zadnja faza njegovega razvoja.

Civilizirana žival bo morala postati človek.

Ana

KAKO SMO SI ENAKI

Hej, tovariš! Ozri se!
Oh, oprosti. Nisem vedel, da ti smem gospod le reči ...
To stvari ne spremeni.
Vseeno si in boš izkoriščal te ljudi.
Od povsod sesaš denar ...
Pameten si. Nikomur ga še nisi dal.
Se bojiš? Bdiš nad svojim zakladom?
Norec! Tudi ti boš crknil!
Kje bo tvoj denar? Kje boš ti?
Denar bo propadel, tebe pa bodo žrli črvi...
Kako je to lepo!

Peter

Impresija

Sama, s težkim srcem -
stopam prek poljan.
Žitno klasje se v soncu zlati,
samoten mak tam sredi - krvavi.
V lahnem vetru žito vzvalovi,
mak se osuje in lističi so kot
kaplje krvi.

Marija

Mati

Mati, gledam tvoj obraz,
v očeh se ti žalost nabira,
čelo polno je raz.
In kadar se smehljaš,
je okoli usten opaziti trpko potezo.
Hrapava in trda je tvoja dlan,
toda z njo božaš tako mehko
in tvoj obraz izžareva toploto.

Marija

Ne vem

Ne vem, zakaj še vedno upam,
da bova našla skupno pot.
Ne vem, zakaj še vedno sanjam,
da bova z roko v roki skupno šla prek zmot?
Saj vendar vem,
da v tvojem svetu ni prostora zame
in da v meni našel nisi
sreče iskane.

Marija

Sodobnost

I

Ko gledam tvoje oči, skušam brati,
toda tvoje abecede misli ne poznam.
Življenje oblikuje tvoje črke v nemirne
sledove na tvojem obrazu.
Saj imam tudi tvoje gube rada. Rada
bi brala tvoje skrbi. Razbremenila
tvojo dušo, nesrečni siromak z asfalta,
v krutem atomskem dežju.

Suzan

II

Skozi asfaltno noč čujem korake.
To so koraki senc,
ki iščejo svoja življenja v cestnem prahu.
Stara ženica podrsuje in pobira ostanke kruha,
ki so ga nekoč pustila življenja na asfaltu.

Suzan

Samota

Sama sedim ob obali
in strmim v modre valove.
Nikogar ni, ki bi bil ob meni
in mi šepetal nežne besede.

Nikogar ni.
Samo luna sveti name
s svojimi razprtimi rokami
in svetlimi očmi.

Samota - strašna beseda,
ki ti izkljuje srce do dna
in ti šepeče strašne besede
in riše strašne misli.

Lilič Darja

Na deževen dan

Še pred kratkim je vse človeštvo molilo k bogu, naj pošlje nekaj blagodejne moče izpod neba in tako spravi naše elektrogospodarstvo in podjetje za distribucijo električnega toka zopet na noge. Dan, ko so bile želje prečastitih zemljanov uslišane, se je...

Ob energičnem maminem glasu sem se povzdil v svet realnih doživetij. Zaspano sem pogledal skozi okno in po daljšem opazovanju prišel do sklepa, da so se vremenoslovci na RTV spet zmotili. Prerokovali so lep, sončen dan; a danes je deževalo. Ne, lilo je! Ko sem opravil uvodne jutranje dolžnosti, sem začel misliti na svoj ljubljeni zajtrk, pri čemer me ni motil niti dež, niti dejstvo, da bom verjetno zamudil šolo, če ne bom pohitel.

Na poti v šolo sem z novim italijanskim dežnikom vozil slalom okoli luž, ki so se že zlivale v "Ljubljanski ocean". Kdaj pa kdaj sem seveda čofnil v vodo, ker preprosto nisem imel druge izbire. Kdaj pa kdaj sem dobil mokro pošiljko s spodnjih plasti, namreč, ko je mimo pripeljal "olikan" voznik. Tako sem se počasi prebijal proti šoli.

Pred profesorja sem stopil sredi dolgočasne razlage in njegovo razburjenost pomiril z opravičilom, ki se je nanašalo na vremenske razmere. Po mučnih šestih urah, ki so mi ubile vso voljo do življenja, sem stopil iz mrkega šolskega poslopja. Ni več deževalo. Hu, iz enega pekla v drugi! Komaj se rešiš sitnih profesorjev, na katere je verjetno tudi vplival dež in slabo vreme, moraš doma pred očka in ga seznaniti z "uspehi" ob konferenci.

Moj ljubi papa mi je pokazal še nekaj vzgojnih prijemov, ki pa žal name niso vplivali. Zaradi hišnega pribora, ki ga je odredil predsednik naše hišne skupnosti, si nisem mogel ogledati kino predstave. Zato sem vzel v roko šolsko knjigo Winnetou. Pa nisem bil posebno prizadet.

O, ta deževni dan! Ampak naše elektrogospodarstvo je rešeno, in za dobrino, kot je elektrika, se izplača potrpeti.

Stojan

Mladi v miru in vojni

Večina ljudi ljubi mir, so pa tudi nekateri - sicer v veliki manjšini, ki v vojni uživajo; uživajo ob pokolih in grozodejstvih. To je sicer čudno, a kako naj si drugače razlagamo agresijo napadalcev. Mladi hočemo živeti, zato mora biti mir, medsebojna ljubezen in prijateljstvo.

Po vsem svetu so že in še vihrajo vojne. V vsaki prispevajo svoj delež tudi mladi. Borijo se za mir in svobodo. Skoraj vedno dosežejo svoj svetli cilj. V Aziji, na vzhodu vojne še vedno vihrajo in mladi še vedno umirajo za svobodo. Med bombnimi napadi umre vsak dan veliko mladih, tudi veliko še nerojenih otrok. Zakaj? Kaj nima vsakdo izmed nas, ne glede na raso, vero, spol, jezik, narodnost pravico živeti svobodno? Mar agresorji nimajo niti malo morale? NE!! Peščica ljudi ima od vojne koristi, vojaki so lutke, avtomati v rokah generalov. In kako naj si pomagamo? Kaj ni grozno spoznanje, da postane mlad fant v vojni kot divja mačka in neusmiljeno uničuje svoje vrstnike.

In ta divja mačka se predaja mamilom, ker je vojna pregrozna zanjo. Predaja se mamilu, pa čeprav za ceno svojega življenja, kajti mamilo ubija počasi, a sigurno. Mlad človek se zateče k mamilu po pomoč, ki jo tudi dobi, a mamilu je treba vrniti z velikimi obrestmi, ki jih večina ne zmore. Tako mladina umira v vojni in zaradi vojne.

Tragično je to, da se mamilo lahko prepove, vojne pa ne. In namesto, da bi vsi mladi živeli v lepem, ljubezni polnem in sanjskem svetu, bodo še naprej spoznavali grozote vojn.

Stojan

Če ljubiš, ne moreš sovražiti!
Če si zaljubljen, ne znaš lagati;
kajti ljubezen je lepa,
če je le resnična!

Miška

Bela krizantema

Trdna je moja vera, da napoči zarja tistega dne, ko naša kultura ne bo več krizantema siromakov.

Ko sem bila še majhna, sem od nekod prerisala Cankarjeva karikaturo. Zakaj? Ne vem. Mogoče mi je bila všeč lilija, ki jo je držal v roki, mogoče pa njegov globoki, zamišljeni pogled. Še vedno hranim to karikaturo. Postajala mi je vse ljubša in danes mi ne pomeni samo list papirja s prazno figuro, tako kot nekoč. Za globokimi očmi čutim dušo človeka, s katerim lahko čutim, ga slišim. Poslušati in razumeti Cankarja - to pomeni ljubiti ga. To pa je veliko bogastvo - bogastvo misli, idej, duha, resnice, ki jo je z vso ljubeznijo in samoodpovedovanjem skušal vcepiti v zavest naših ljudi. Boren je bil njegov kruh - papir. Sitil se je z zavestjo, da izpolnjuje poslanstvo umetnikov, da bogati kulturno dediščino naroda in postavlja temelje pravice njegovega samostojnega življenja.

Bil je otrok revnih staršev in tak je ostal tudi sam. Z veliko žlico je zajemal krivice in ponižanja. Življenje ga je prikrajšalo za materialne dobrine, toda obdarilo ga je z duhovnim bogastvom, s čistimi umetnikovimi očmi, ki so izpregledale že v rani mladosti. Resnica je bila trpka, boleča in sram ga je bilo. Tako resnico človek vedno težko sprejme, ker mu ruši lažne idole, ideje, s katerimi je tako lepo živel. Človek postane plehek in mlahav.

Tak je bil stoletja naš narod - zaničevan, tlačen, pasiven. Zakrival si je oči pred resnico - hlapcev, kralja na Betajnovi, Jerneja... Zakaj? Ker je videl samega sebe, krivičnika, lažnivca, to pa ni hotel biti, ni hotel verjeti, da v resnici to je. Cankarjeva beseda pa je resnična. In resnico je treba tepsti, če je nezaželena. Tepli so ga, poniževali - češ, izdajalec, lažnivec, brezdomovinec! "Moja knjiga je knjiga ljubezni - odpri jo, domovina, odpri jo in boš videla, kdo ti je pravičen sin!" Niso ga poslušali. Ostal je sam, toda vere v svoj narod ni izgubil. Nekoč bo moral priti čas, ko bo ta narod vstal, zahteval svoje pravice, samostojnost v imenu bele krizanteme, žlahtne rože svojih pravičnih sinov. Takrat bo prišel Cankarjev čas in čas vseh, ki so gradili belo krizantemo, da se bo nekoč kitila na prsih bogatega naroda. Ta čas bo povračilo za vso bedo in krivice, ki jih je spremljala skozi življenje, ker so bili - umetniki.

Irena

Bili smo v kinu

Kadar gre naša gimnazija v kino, si žepe natlačimo z bonboni in preskrbljeni smo za dve uri. Glavno pa je to, da odpadeta dve uri pouka.

"Cvetje v jeseni" sem gledala v prvi vrsti, tako, da sem naše igralce videla z dokaj čudnega zornega kota. Presenetila me je igra Milene Zupančičeve. Bila sem jo navajena igrati čisto nekaj drugega, bolj posvetnega, če lahko tako rečem. Tukaj pa sem najprej podvomila v njeno zmožnost, češ, to bo vse preveč igrano, ne bo tiste pristnosti. Toda zmotila sem se! Tisti njen pogled izpod visokega čela in ljubek naiven nasmešek je izdajal, da je vloga njena, pisana zanjo. Tudi drugi igralci so potrjevali, da so razumeli Tavčarjev roman. Iz celotnega filma je vela tista preprostost, domačnost, ki je mi nismo vajeni. Skromne vsakdanje besede so nosile v sebi razumevanje, prijaznost, ljubezen. Mi hočemo vse to izraziti

na hrupen način, v resnici pa ne čutimo vedno tistega, kar je izraženo z besedami. Prevzeli so me pokrajinski motivi, to je bilo tisto, kar Tavčar s še bolj izbranimi besedami ne bi mogel opisati.

"Sutjeska" me je prevzela z vso svojo močjo, z igralci, z vsebino, z glasbo. Morda sem se prvič v življenju zavedela stra nega dejstva - vojne. Prej sem poslušala pripovedi, brala knjige, gledala kak film, toda vse to se mi je zdelo igrano, nerealno. V "Sutjeski" pa sem videla nek dokument, neko potrdilo za našo borbo. Razblinilo se mi je mnenje, ki sem ga imela pred filmom, češ, čemu je bilo treba potrošiti toliko denarja, ko bi ga vendar lahko potrošili v koristnejši namen. Toda sedaj vidim, da je to naša zgodovina, da iz te bitke pravzaprav izhajamo mi vsi, da smo bili dolžni ta film ustvariti. Še ob tako krvavih westernih ne zamižim, tokrat sem morala. Nisem prenesla borbe med psom in kurirjem, ni šlo brez solz, ko je oče izgubil poslednjega sina, Nehote sem se spomnila neke resnice: "Ko je žival, je človek slabši od živali!" Lik Save Kovačevića mi bo za vedno ostal v spominu. Pri Richardu Burtonu se moram strinjati z mnogimi, ki so prepričani, da zmoremo tudi igralca njegovega kova. Morda ne po zunanjosti, a po igralskih sposobnostih prav gotovo. Tudi glasbo bi si želela bolj ljudsko. Toda v filmski proizvodnji se moramo pač ozirati tudi na reklamo.

Ko smo se vračali iz dvorane, sem vedela, da nas je vse film presunil. Ne zato, ker sem videla objokane oči, ampak zato, ker sem običajno brezkrbne poglede videla zresnjene in zazrte nekam preko hiš, kot bi hoteli reči: "To je torej vojna!"

Naš ha, ha, ha...

Vido v šoli redno zamuja. V ponedeljek 5o minut, v torek 4o, v sredo 3o, v četrtek 2o, v petek 1o minut. Učiteljica se jezi, zato ga v petek le okrega: "Ja, kdaj boš pa nehal zamujati!" ".....šica v soboto!" "V soboto vendar nimamo pouka!" "Potem mi pa le povejte, kdaj pričnete z delom, ker vedno že delate, kadar jaz pridem."

Mali Branko se igra s psom in ga vleče za rep. Ko to mama vidi, reče:"Branko, ne vleci psa za rep, te bo ugriznil!"
"Mama, saj psi grizejo spredaj, ne zadaj!"

"Če me boš poljubil, bom zakričala!" zagotavlja Darja.
"Lepo te prosim, ne! Poglej, koliko ljudi naju lahko vidi ..." zašepeta Tine. "Prav, pa poiščiva bolj osamljen kraj!"

Suzy nervozna sedi pri zobozdravniku na stolu in močno odpira usta. "Saj ni treba tako odpirati ust!" ji svetuje zobozdravnik.
"Boste lažje prišli z instrumenti noter!" se zgovarja Suzy.
"Že res! Ampak jaz ostanem zunaj!"

SLUTNJA

Dvignili smo glave, toda v naših očeh ni bilo niti bleska niti odseva. Samo brezmejna praznina, ki je kot grozeča pošast prežala iz naših pogledov, nema, polna demonskega pričakovanja.
Je bilo to vprašanje, ki se je zažrlo v naše obraze in zapuščalo na njih prazne, pa vendar presenečene smehljaje?
Ali pa morda grenka piskajoča melodija, ki je zalila naša srca kakor veletok, poln pogubne moči.
Mi. V tem trenutku vpijem: "Mi!"
Kaj je sploh to? V poltemi tega večera, te noči, tega pričakovanja kličem vaše ime, o otroci človeštva. Gledate v isto daljno zakrito resnico, ki je za nas tako nedosegljivo blizu in daleč.
Sprašujemo se. Vi in jaz. Mi in oni.
In nihče nam ne odgovarja.
Vizija prihodnosti. O kakšno neumno, trapasto početje je pogled v prihodnost!
Oni dan, se še spominjate, da, bilo je včeraj ali morda predvčerajšnjim, je prišel čuden človek z blagovestjo na ustnicah in v njegovih očeh ni bilo niti sledu jeze in niti kančka zani-

čevanja. Kakor otrosi smo se oklenili njegovih kolen in čakali, da se je obrnilo kolo zgodovine. Šele takrat smo spoznali, po tistih čudnih stoletjih, da smo se oklepali iluzij, ki so zbledele kakor jutranja zarja.

Oni dan so nas napadle lakota, bolezen in žalost.
Jokali smo brez solz, otožnih zakritih obrazov.
Naši domovi so izginjali brez sledu v vojnih vihrah,
kakor da so jih prekrili oceani.
Naslednjega dne. Odhajamo.
Kakor cigani. V poltemi smo pobrali svoje cule in bisage,
peli smo o varnosti in ljubezni.
Reka, edino reka meri čas z enakomernim taktom svojih valov.
Stoletja, tisočletja so šla mimo nas.
In ko se zasidramo nekje, ko si ustvarimo družine, ko zaživimo
z upanjem na boljše -
Je to naš cilj?
Ne. Šli smo preko egiptovskih piramid, greli smo se ob
ognjih, zakurjenih v zimskih večerih, skalnati previsi so
bili naši domovi, tako revni, vendar varni.
Se še spomnite? Skozi puščavo smo šli z Bogom na
ustnicah, skozi gozdove z orožjem na ramah.
In to je bilo davno ali pa morda včeraj.
Pa je bil to naš cilj?
Ne. Šli smo preko avtomatskih kalkulatorjev, ki so
nam kradli čas, preko tako imenovane civilizacije, ki je
zastrupila okolje, preko vseh mogočih priprav, in začeli
smo pozabljati, kaj smo.
Šli smo namreč preko samih sebe, gledajoč se skozi
zaveso dima tam gori visoko nad obzorjem.
In hiteli smo, hiteli, čedalje bolj hiteli.
Proti koncu ali morda čisto blizu tam nekje smo
gledali skozi sonce in skozi zvezde skozi celotno življenje,
ki je ležalo pred nami kakor razgrnjen zemljevid.
Nekega dne.

Nekega dne, ne oni dan smo videli žareč curek neba, kako je vlekel sonce navzdol, vedno bliže tebi.
In v trenutku, ko se je dotaknil hladne gladine, se je pod nami razprostrla ogromna siva goba in tista prežeča pošast v naših očeh se je končno naveličala čakanja.
Tista goba je zrasla iz naših teles in iz naše krvi in celo iz našega hrepenenja in zavesti.
In potem, povejte mi! Nočem več misliti na to!
Sem sanjala ali je bila vse skupaj resnica?

Ana

KRIŽANKA

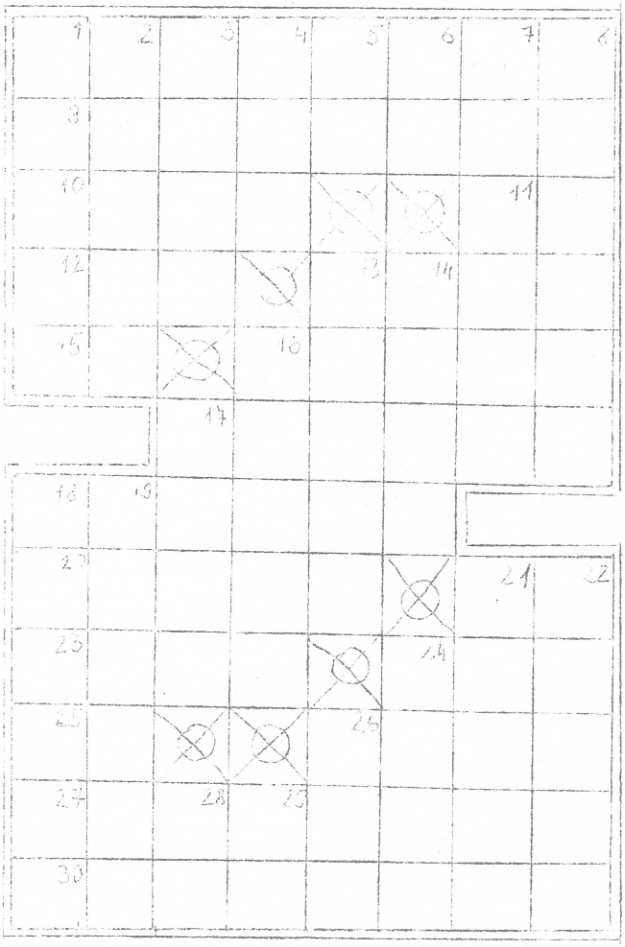

Če ni pretežka, jo rešite. Rešitve oddajte v skrinjico v spodnji avli. Izžrebani boste in nagrajeni!

Vodoravno: 1 Slovensko rudarsko mesto v Zasavju, 9 umetniška smer, ki skuša podati čimbolj pravilno resničnosti v njenih tipičnih potezah, 10 ljubljansko pokopališče, 11 začetnici ljub-

ljanskega gledališkega igralca, 12 pogorje na Kreti 13 ime misleca Marxa, 15 veznik, 16 mesto v BiH, kjer je bilo 2.zasedanje AVNOJ, 17 dvosedežni bicikel, 18 vzdevek priljubljenega beograjskega komika Petrovića, 2o žila odvodnica, 21 znak za kalcij, 23 gozdna žival, 24 šolska ocena, 25 latinska kratica za število, 26 mlada italijanska filmska igralka (Marilu) 27 za javnost namenjen pogovor časnikarja, 3o zemljiška knjiga

Navpično: 1 mesto na Gorenjskem ("Peko"), 2 angleški pisatelj prejšnjega stoletja (Charles, "Strašna izkušnja"), 3 zvito ali stisnjeno, za transport pripravljeno blago, 4 skandinavsko moško ime, 5 osebni zaimek, 6 kratica za "Ljubljanski zvon", 7 užitni del plodu pri rastlinah s trdo lupino, 8 likovno znamenje, ki simbolizira kako pripadnost ali dejavnost, 13 ptica roparica, 14 vrsta žita, 16 letovišče na Krimu, 17 departma v južni Franciji, 18 časopis, 19 svetlobni sij, ki obdaja nebesno telo, 21 mesto ob izlivu Voglajne v Savinjo, 22 reka v jugozahodni Franciji, dolga 335 km, 24 laz, krčevina, 26 oblika rastlinskega stebla, 28 začetnici slovenskega tednika, 29 različna samoglasnika.

Rad bi bil človek

Čez 26 let bomo pisali leto 2000. Kaj to pomeni? Človek živi na zemlji, to dobro vemo, že nekaj tisoč, morda milijon let. Torej 2000 let od česa? 2000 let od tedaj, ko je človek začel šteti leta. To je pomenilo začetek nove dobe. Toda kakšne dobe? Dobe vojne, nasilja, sovraštva in pohlepa. Torej kaj nam je dalo teh 2000 let? Nič, kratkomalo nič!!
Ali je teh 2000 let naredilo iz nas ljudi? Lahko bi rekli - ne! Ljudje bi morali govoriti to, kar resnično čutimo! Že Gandhi je dejal: "Ljudi je treba naučiti nauka govora in naučiti jih je treba, da ta nauk upoštevajo v vseh svojih delih."

In prišel bo nekdo, ki bo dejal,
da to, kar smo storili, ni bilo prav.
Jaz pa vem, da sem mnogo premlad,
da bi dosegel sončni zaklad.

Ljudem je potrebna ljubezen! Ljubezen ni neka beseda, ki jo vlačimo po parfumiranih ustih, ljubezen zahteva delo, solze. Včasih celo kri.

Gledali smo igro mnogih starejših, ki so bili sebični, a vendar pametnejši od nas. Naredili so bombo iz vsake cvetice in nato kot noji poskrili svoje obraze v pesek.

In prišel bo nekdo, ki bo dejal,
da je vse to, kar so storili, prav.
Jaz pa vem, da sem mnogo premlad
da bi šel in ustavil propad.

Zavračajmo to pošastno svobodo, ki nas zasužnjuje. Prišla je ura, ko je treba graditi, ko je treba sejati. Ne zaupajte zvenečim besedam, ki so toliko bolj prazne, kolikor bolj so

zveneče. Tudi če jih pišemo z veliko začetnico, ne morejo odsevati v svetu. Že Newton je spravidel: "Zgradili smo preveč zidov in premalo mostov." Kaj bi rekel šele danes, ko se za temi zidovi skrivajo ječe?

Želeli smo, da bi bilo nebo zrcalo,
da bi našli v njem prijatelje, ki jih je malo.
Iskali smo jih tam na viharni cesti,
a le redki so imeli kaj prave zavesti.

Gradimo mostove med ljudmi. Gradimo mostove v bodočnost. Ponosno stopimo mimo smrdečih luž lenobe, mimo zaudarjajočih močvirij sebičnosti! Bodimo zarja leta 2000!

Kuburič Boris

Mati

Stala je ob ugaslem štedilniku in nemo strmela skozi majhno okence. Otekle in od joka rdeče oči so počivale na hlodih pred hišo, na katerih se je še vedno lesketal sneg, ker ga sonce in veter nista hotela pobrati. Kdaj pa kdaj ji je po licu spolzela drobna solza in se kmalu posušila. Po čelu so bile zarisane gube, ki so se zgubile nekje na sencih, te pa so pokrivali kratki, sivi lasje. Pod očmi je imela temne kolobarje in bila je tako čudna, da je človek ne bi mogel spoznati. Pa je vendar bila moja mati.

Kot največji grešnik sem sedela poleg nje in jo skrivaj opazovala. Ukradeni pogledi so polzeli po skrbno zakrpani temno zeleni obleki in predpasniku. Ustavili so se na nogah. Otekle noge so bile prepredene z modrimi žilami. Ob vsem tem sem se zgrozila in se začela obsojati. Kdo je kriv njenih

sivih las? Kdo oteklin, joka, črnih kolobarjev okrog oči? Bil je le en odgovor. Jaz. Zavedam se, da mi je mama vse. Ker nimam očeta, mi nadomešča tudi njega, pa vendar na to hitro pozabim. Pozabila sem tudi tistega dne in jo hudo užalila.

Vrnila se je iz službe. Delala je dvanajst ur in utrujena je sedla za mizo. Stara mama ji je prinsela večerjo in jo molče postavila na mizo. Vse se ji je zdelo čudno tiho, zato nas je gledala in ni razumela našega spogledovanja. Potem je brat le povedal, da ima opomin iz slovenščine in ukor zaradi slabega vedenja. Nekaj časa je samo strmela vanj, nato pa izdavila: "Kaj res ni šlo drugače?" Brat je pogledal v tla, uprl nogo v mizo in rekel: "Ne, saj sem znal, pa mi je vseeno dala cvek!"

Vstala sem in vzela jopo in plašč ter brezbrižno rekla: "No, raje grem!" Prijela sem za kljuko, misleč, da lahko odidem. Tedaj sem zaslišala mamin glas: "Nikamor! Raje tega uči!" in pokazala je na brata. "Samo gani se, pa boš ostala zunaj!" Zadnje besede je izgovorila zlobno, vsaj tako se mi je zdelo. Da! Še poudarila jih je. Najprej sem jo skušala pomiriti. Ker nisem nič dosegla, sem začela iskati primerno besedo, da bi jo užalila. Dolgo časa sem jo iskala, potem pa sem rekla: "Joj, kako je meni hudo, ko nimam ne očeta, ne matere! Saj vem, da sem peto kolo pri hiši, da me sploh ne maraš! Kaj se kdaj pogovarjaš z mano? Mi kdaj kaj kupiš?" sem še naprej jezno kričala, da bi jo užalila. Ni trajalo dolgo, da je res začela jokati. Potem sem se začela zavedati. Ne vem, kaj mi je bilo. Res, da se včasih ne moreš obvladati, vendar bi se bilo dobro drugače pomeniti.

Še dolgo je tako stala in strmale na hlode, dokler jih ni obsijal zadnji sončni žarek, jaz pa sem se še vedno obsojala, kesala in slaba vest je bila najhujša kazen za nepremišljeno dejanje.

Brigita

Ob izidu zbirke japonskih pesmi, Haiku, ki jih je v slovenščino prevedel Istok Geister

Ob izidu zbirke japonskih pesmi Haiku, ki so poleg japonskega načina urejanja cvetja - ikebane, čajne ceremonije in japonskega slikarstva sumi-c najbolj prežete z japonskim načinom verovanja zen-budizmom, nameravam v kratkem nakazati bistvene značilnosti haiku kot odraza japonske kulture.

Človeku, ki se prvič srečuje s tovrstnim pesništvom, se bodo petnajst do osemnajst zložne kitice - haiku zdele na prvi pogled preveč vsakdanje in prelahko razumljive.

Naj poudarim, da so tako tesno povezane z japonskim načinom mišljenja in življenja, da so kot take Evropejcu z njegovo analitičnostjo dokaj nedostopne.

Naj zaradi tega navideznega prepada med vzhodnim in zahodnim pojmovanjem pesništva navedem nekaj pojasnil, ki sem jih našla v Suzukijevi knjigi Zen-budizem. Prepričana sem, da vas razlaga ne bo pustila ravnodušne, in da boste tudi sami poiskali na policah to drobno knjižico, ki vam bo odprla popolnoma nov, Evropejcu docela neznan, idiličen svet japonske, njenega načina življenja in povezanosti človeka z naravo.

Za razlikovanje med vzhodnim in zahodnim pesništvom primerjajmo dve kratki pesmici angleškega pesnika Tennysona in japonskega pesnika Basha (1644-84)!

Če pazljivo pogledaš,
opaziš cvet plešča
za živo mejo.

Basho

Cvet z razpokanega zidu,
odtrgam te iz razpoke,
držim te, glej, celega s korenino v roki.

Cvetek - ko bi lahko razúmel,
kaj si tako s korenino! Vse v vsem.
Vedel bi, kaj je bog in kaj človek.

Tennyson

Po svoji vsebinski obliki se pesmi obeh pesnikov močno približujeta. Razlika je le v pojmovanju narave (konkretno cveta), ki je pri obeh pesnikih dokaj različno.

Basho, veliki predstavnik haiku pesništva na Japonskem, opazuje naravo tako, da se z njo spoji v enovito celoto. Zanj pomeni cvet plešča, ki zanemarjeno rase kraj žive meje, veliko skrivnost narave v svoji preprosti lepoti, ki je za Japonca in njegovo miselnost kar najbolj značilna. Basho se cveta niti ne dotakne, razume ga predvsem duhovno. Cvet predstavlja del narave, tudi njega samega. V trenutku namreč cvet postane Basho in Basho cvet, ne da bi se tega posebej zavedala.

Pesem je sicer napisana kot preprosto dejstvo, ki skriva za svojo enostavnostjo niz občutij, ki jih pesnik prepušča bralcu.

Preprosteje bi lahko rekli: pesnik postavi grobi okvir dogajanja, vse ostalo je prepuščeno bralčevemu občutju.

Še tako banalne, preproste, za Evropejca povsem vsakdanje kitice haiku postanejo na ta način skrivnostni vir občutljivega podoživljanja, ki se mu nihče, če bere pesmi haiku na ta način, ne more upreti.

Tennyson se nasprotno z naravo nikoli ne spoji. Sicer se priznava za del narave, toda vedno je od nje odvojen, vedno

hoče biti tako mogočen kot narava sama, če ne še mogočnejši. Da se Tennyson približa cvetu, ga mora izruvati celega s korenino in ga mrtvega dodobra proučiti. V tem se kaže njegova analitičnost in individualizem. Tennysonu kot predstavniku zahoda je torej potrebno, da išče razmerje med bogom, človekom in naravo. Torej povezanost med temi tremi komponentami v Tennysonovi pesmi dejansko obstaja, vendar jo pesnik s svojo individualnostjo ne priznava, ker se z njima ne čuti popolnoma spojen.

Kakšna občutna razlika od poprej omenjenega Bashovega haiku, kjer so vse tri komponente nerazdružljivo povezane.

Naj ob koncu še dodam, da je zbirka Haiku edina te vrste v slovenščini in da jo je vredno vzeti v roke, če že ne zaradi privrženosti te vrste poeziji, vsaj zaradi primerjave z našo in vzhodnjaško poezijo, saj tovrstna proučevanja poglobe odnos do literature kot človekove stvaritve.

Ana

Giuseppe Verdi: Dva Foscarija (Beneški dož)

Prav gotovo Verdijeva opera Dva Foscarija ni tako znana kot njegove Traviata, Trubadur, Aida, Rigoletto, Othello, Nabucco ali Ples v maskah, pa vendar spada k tistim njegovim stvaritvam, ki so, čeprav nekoliko manj znane, vredne posebne pozornosti.

Opera Dva Foscarija (I due Foscari) je doživela svojo krstno uprizoritev v Rimu 1844 in spada k Verdijevim prvim operam. Med prvo petnajsterico je opera Dva Foscarija prav gotovo glasbeno najboljša. Vzrok, da je pozneje evropski odri kljub veliki popularnosti niso več tako pogosto izvajali ni v Verdi-

jevi glasbi, ampak v Piavejevem libretu, napisanem po Byronovem besedilu, ki je pogostokrat nejasen in mračen. Zgodovinska podlaga tej operi je oris življenja Francesca Foscarija, ki je živel od leta 1372 do 1457 in je bil eden najpomembnejših beneških dožev. Vladal je nad trideset let in je bil zvit ter premeten politik, ki se je za dosego svojih ciljev poslu-ževal najrazličnejših sredstev. Spor med družinama Foscari in Loredano ni popolnoma jasen, od tod tudi neskladnost v dogajanju.

Ravno zaradi teh drobnih pomanjkljivosti Verdi kljub svojemu genialnemu talentu opere ni mogel povezati v tako harmonično celoto, kot mu je to uspevalo do zdaj. Vendar bi lahko rekli, da se je trudil podati z lahkotnimi in presunljivimi arijami, ki so za njegovo melodiko najbolj značilne, kar najbolj po-polno oblikovnost, kljub preprostejšemu okviru. In lahko potrdimo, da mu je to kot glasbeniku popolnoma uspelo.

Kratka vsebina:

V palači doža Francesca Foscarija zbrani senatorji razpravljajo o poteku bitke, ki jo je zanetil dožev sin Jacopo, da bi strmoglavil očetovo oblast. Barbarigo, vodja Loredanove tajne policije in Loredano, besednik sveta deseterice, obsodita doža v zvezi s sinovo zaroto in zahtevata naj Jacopa kaznuje. Loredano hoče sam prevzeti oblast v svoje roke. V tem pripeljejo zvezanega Jacopa na sodno obravnavo. Jacopova žena Lucrezia in spletična Pisana zaprosita doža za milostno sodbo. Dožu se snaha smili in obljubi ji pomoč. V ječi Jacopo medli pod strašnimi vtisi prividov. Onesveščenega ga najde Lucrezia, za njo stopi dož, ki je pripravljen pomagati sinu iz ječe. Ko je že vse pripravljeno za pobeg, vstopi Loredano s tajno policijo. Jacopa odvedejo k sodbi.

Loredano zahteva Jacopovo smrt. Dož pa sina obdolži izdaje in ga obsodi na dosmrtno pregnanstvo. Loredanu se zdi kazen premila. Ob sončnem vzhodu na trgu sv. Marka rajajo našemljeni meščani. Tudi Loredano in Barbarigo sta med njimi. Skrivaj kujeta maščevalni načrt.

Iz palače privedejo uklenjenega Jacopo. Lucrezia ga še zadnjič objame. Jacopo odvedejo. Po odhodu prihiti iz palače dož in vpraša, kje je sin. Loredano mu pojasni, da je že odšel. Razjarjeni dož prekliče obsodbo. V tem se zasliši strel in kričanje. Čez čas prinesejo na trg mrtvega Jacopo. Stari dož od prevelike bolečine omahne na sinovo truplo.

Za ljubljansko Opero je bila postavitev te opere prav gotovo zelo težak problem, saj se skoraj vse Verdijeve opere odlikujejo po mogočni zborovski zasedbi in razsežnih scenskih prikazih. Domiselna scenska postavitev in kostimi so v veliki meri pripomogli k dokončni obliki opere. Seveda moramo na prvem mestu omeniti tudi oba glavna pevca, ki sta z odlično interpretacijo pripomogla k uspehu. V naslovnih vlogah sta pela baritonist Edvard Seršen kot beneški dož in tenorist Rajko Koritnik kot Jacopo. Dirigiral je Rado Simoniti.

Ana

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : glasilo...

izposojni rok S14 dni
L30212 Knjižnica Gimnazije Ledina

GLASILO DIJAKOV GIMNAZIJE PEDAGOŠKE SMERI — LJUBLJANA